

VRIENDEN Jongens GAS!

Suzy D.

B
F
F?

baalt voor
TWEE

Kamperen
sucks!

Ambers
babynamen
Artisjok
~~Pashmina~~
Dynasty
~~Storm~~
stewetje

ARGHH!!

Karen Saunders

'Dit is geen boek, maar urenlang de slappe lach.'

MEIDEN magazine

Suzy D. baalt voor twee

Lees alles over Suzy D.:

Suzy D. in de puree

Suzy D. baalt voor twee

Suzy D. feest lekker mee

Karen Saunders
x x x

SuzyD.
baalt voor
TWEË

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Voor Ade en Oliver,
die ontiegelijk te gek zijn.

Hoofdstuk een

O, gelukkig, gelukkig, gelukkig.

Eindelijk, het is zover. Het is zover, mensen!

Wekenlang heb ik ernaar toegeleefd, maar nu ben ik klaar met school. De zomervakantie is begonnen, woehoe!

Ik heb er onwijs veel zin in. Zes weken vrijheid. Zes weken lekker niksen, en relaxen met mijn bff's.

Geen huiswerk.

Geen rotopmerkingen van dat kreng Janine Tuinman en haar net zo krengerige volgeling, Karla Hoogvliet.

Ik ga eindeloos uitslapen.

Ik ga eindeloos zonnebaden.

Dit wordt de zomer van ons leven, enzovoort enzovoort.

Het wordt hemels.

Hoewel, hemels... tot nu helpt de hemel niet echt mee.

Ik dartel namelijk niet met mijn strakke bikinilijf verleidelijk over het strand, speels meppend tegen een strandbal.

Ik zit bij Biggie Burger te wachten tot het stopt met regenen.

Blegh. Ik háát deze tent.

Gelukkig zit ik hier wel met de allerleukste mensen op aarde: mijn beste vriendin Mirthe, mijn vriendje Danny, en Jamie, het vriendje van Mirthe én Danny's beste vriend. Ik zou de start van de zomervakantie veel liever willen vieren in Bojangles, mijn favoriete café, maar Mirthe en ik hadden geen schijn van kans tegen de onstuitbare honger naar vlees van de jongens.

Ach, ik zou zo veel dingen willen, maar meestal is de werkelijkheid een heel ander verhaal.

Ik zou bijvoorbeeld willen dat ik stijlvol en elegant was, in plaats van een wandelende ramp die overal een totale chaos van maakt. Neem vandaag alleen al: ik viel van de trap waarbij ik een brugklasser verpletterde, ik kreeg een volleybal vól op me gesmasht waardoor ik nog steeds pijnlijke *boobies* heb, en toen ik iets moest voorlezen tijdens Engels slikte ik een mug in waardoor ik bijna stikte.

Ik zou willen dat ik een leukere achternaam had. Serieus, Dilletjes? Hou toch op. Die naam is vreselijk. En het rijmt op een lichaamsdeel waar niemand voor uitgemaakt wil worden.

Ik zou willen dat mijn haar steil en glanzend was, en niet droog, ontembaar en volkomen gestoord. Ik zou ook willen dat er een goedje bestond waarmee bovenstaande droge, ontembare haren in prachtige krullen veranderden. Dit is de

natste zomer ooit, dus pluist mijn haar als een gek.

Ik zou willen dat mijn oudere zus, Amber, niet langzaam knettergek aan het worden was. Ze is zwanger en tijdens de twaalfwekenecho bleek dat ze een tweeling krijgt. Hoe dikker ze wordt, hoe krankzinniger, lijkt het wel. Ik zou ook willen dat ze niet meer aan zwangerschapsslapeloosheid leed en om zes uur 's ochtends knus met haar zusje wilde kleppen over de meest idiote onderwerpen. Amber en haar echtgenoot Mark zouden eigenlijk een eigen huis krijgen, maar dat kunnen ze niet meer betalen nu er twee baby's komen. Dat betekent dat er voorlopig geen einde komt aan onze gesprekken in de veel-te-vroege uurtjes.

Ik zou willen dat mijn kleine zusje Harry niet zo bloed-irritant was. Het afgelopen jaar heeft ze talloze Bananasplit-grappen uitgehaald, maar inmiddels is ze helemaal in de ban van toveren. En bedankt, Harry Potter. Met de toverspreuk die ze nu onder de knie probeert te krijgen, wil ze me laten verdwijnen.

Ik zou willen dat mam niet al het spaargeld van de gezinsrekening had gespendeerd aan Ambers bruiloft eerder dit jaar, waardoor pap zowat een hartaanval kreeg toen hij de rekening zag. Onmiddellijk werd het Dilletjes-Noodrantsoen in werking gesteld, en sindsdien eten we drie avonden in de week oud geroosterd brood met witte bonen in tomatensaus van het goedkoopste huismerk. We zijn zo blut

dat we dit jaar zelfs niet op vakantie gaan.

Ik zou willen dat ik mijn nieuwe zomerjack niet kwijt was geraakt, want mam gaat uit haar dak als ze erachter komt. Ik had hem pas drie weken. Bovendien word ik elke keer kletsnat dankzij deze flutzomer, waarin het alléén maar regent. Ik zit nu dan ook te rillen in mijn klamme T-shirt.

Ik zou willen dat Mirthe opvrolijkte. Ze ziet altijd overal de lol van in en is nooit chagrijnig, maar op dit moment is ze net zo somber als het weer. Ze heeft nog niet één katjesdropje gegeten vandaag, terwijl ze er normaal gesproken handenvol van naar binnen werkt. Er is vast iets aan de hand.

Ik zou willen...

‘Suzy!’ zegt Danny, en hij trekt aan mijn arm. ‘Kom op, geef nou ’s antwoord. Voor hoeveel geld zou je een mot opeten? Twintigduizend euro?’

‘Hou op! Ik wil het er niet over hebben, straks lust ik mijn frietjes niet meer,’ antwoord ik. Laatst ontdekte Danny tijdens een potje doen, durven of de waarheid dat ik doodsbang ben voor motten, en sindsdien kan hij er niet meer over ophouden.

Ik moet al kotsen van het idee dat ik zo’n beest in mijn mond heb en dat kriebelige lijf op mijn tong voel. *No way* dat ik er ooit een opeet.

Al kreeg ik er twintig miljoen voor.

Danny en Jamie zijn helemaal in de ban van hun nieuwe spel: elkaar de meest idiote dilemma's voorleggen. Wat blijkt: Danny zou een vogelspin eten voor tachtigduizend euro, terwijl Jamie (de menselijke vuilnisbak) dat voor niet minder dan vijf ton zou doen. Dat verbaasde me nogal, want ik heb hem dingen zien verorberen die jaren over de houdbaarheidsdatum waren.

'Kom op zeg, voor twintigduizend euro eet je toch wel zo'n klein motje op?' vraagt Danny. 'Twintigduizend euro. En hij is al weg voor je het doorhebt. Eén keer slikken en het is gebeurd.'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee-hee.'

'Voor vijftigduizend dan?' oppert Jamie, waarbij hij zijn wenkbrauwen aanlokkelijk optrekt onder zijn borstelige, donkere pony.

Ik denk aan het bedrag. O, wat een hoop geld... Daarmee zou ik alles kunnen krijgen wat ik maar wilde. Kaartjes voor een concert van The Drifting. Een fatsoenlijke knipbeurt. Een te gekke vakantie voor ons hele gezin.

Maar de gedachte aan een mot in mijn mond... Ik leg mijn frietje terug en trek een vies gezicht.

'Cool,' zegt Jamie. Hij lepelt een grote hap ijs naar binnen. 'De inzet wordt verhoogd. Ik ga voor honderdduizend...'

'Ik heb geen zin in dit stomme spel,' reageer ik.

‘Doe je het ook niet voor een ton? Voor hoeveel dan wel?’ vraagt Danny.

‘Hou je kop,’ zeg ik.

‘Zeg op, zeg op, zeg op,’ scanderen Danny en Jamie, en ze slaan ritmisch op tafel met hun handen.

‘Kappen jullie,’ zeg ik, maar ik schiet in de lach. ‘Oké... voor een miljoen, misschien.’

‘Een miljoen?’ roepen Danny en Jamie in koor. ‘Doe normáál!’

‘Ik vind het echt weird dat je er zó veel geld voor zou willen hebben,’ zegt Danny. ‘Zo’n onschuldig klein motje, dat stelt toch niks voor?’

‘Prima, maar voor minder doe ik het gewoon niet,’ antwoord ik. ‘En laat me nu eindelijk rustig eten.’

‘Mir, jij bent,’ zegt Jamie. Maar Mirthe zit heel ergens anders met haar gedachten. Ze staart uit het raam naar het krioelende publiek in het winkelcentrum en friemelt aan de mintgroene lok in haar blonde bobkapsel.

‘Mirthe?’ zegt hij opnieuw.

‘Hmm?’

‘Ben je klaar voor je dilemma?’

‘Ik doe niet mee,’ antwoordt ze.

‘Da’s geen optie,’ zegt Danny. ‘Goed...’ Hij denkt even na. ‘Voor hoeveel zou je een stinkdier een lichaamsmassage geven? Zonder handschoenen.’

‘Goeie,’ zegt Jamie.

‘Ik zei: ik doe niet mee,’ reageert Mirthe.

‘Oké, muts. Als jij je hamburger niet opeet, mag ik hem dan?’ vraagt Jamie. Hij wijst naar haar eten, dat ze niet heeft aangeraakt.

‘Prima.’ Ze duwt het bord naar hem toe.

‘Gaat het wel?’ vraag ik.

‘Ja, hoor,’ zegt ze.

‘Echt?’

‘Ja, echt.’ Mirthe staat op. ‘Ik ga even naar de wc. Zo terug.’

‘Wat is er met haar aan de hand?’ vraag ik terwijl ik haar nakijk.

‘Ze zei dat er niets aan de hand was,’ antwoordt Jamie.

‘Dat geloof ik niet. Ik ga met haar praten.’

‘Als ze zegt dat er niets aan de hand is, dan is er niets aan de hand,’ roept Jamie me na.

Tss. Jongens snappen er ook niks van.

Ik wacht Mirthe op bij de wasbakken. Na een tijdje trekt ze door en komt ze het wc-hokje uit. Haar ogen zijn helemaal dik.

‘Heb je gehuild?’ vraag ik.

‘Er zat iets in mijn oog,’ zegt Mirthe, en ze spettert koud water in haar gezicht.

‘In allebei je ogen?’

‘Ja, echt raar,’ zegt Mirthe. ‘Hé, ik wil bij Pink Panda kijken of ze dat ene shirtje verkopen dat ik online heb gezien. Ik ga mezelf trakteren om de vakantie te vieren. Ga je mee, of blijf je hier?’

‘Ik ga mee,’ antwoord ik, ook al heb ik geen rooie cent meer.

‘Yes,’ zegt Mirthe. Grijnzend geeft ze me een dikke knuffel. ‘Kom op!’

Misschien had ik het bij het verkeerde eind. Mirthe is echt niet het type om in zak en as te zitten. Ze is altijd het zonnetje in huis, en superopgewekt. Oké, oké, dat komt voor een groot deel door haar enorme suikerinname, maar ik ken haar niet anders.

En we zijn al eeuwig vriendinnen.

‘Wij gaan shoppen,’ zegt Mirthe wanneer we terugkomen bij onze tafel.

De jongens kijken ons ontzet aan.

‘Neeeeeee,’ zegt Jamie kreunend.

‘Mij krijg je geen enkele kledingwinkel in,’ zegt Danny. ‘Bovendien is er vanavond een documentaire op tv. De making-of van de eerste *Star Wars*-trilogie. Ik neem de eerstvolgende bus naar huis.’

Mijn vriendje is een hottie: hij heeft prachtige blauwe ogen, kort donkerblond haar en heerlijke zoenlippen waarmee hij intens lief en intens vrolijk kan glimlachen. Ik hou

heel veel van hem. Maar – en dit is een grote ‘maar’ – zijn obsessie voor *Star Wars* gaat me veel, véél te ver.

‘Ik ga met je mee, gozer,’ zegt Jamie. Hij geeft Mirthe een zoen, terwijl Danny zich naar mij toe buigt en me ook gedag zoent.

‘Mmm, fruitig.’ Hij snuffelt gretig in mijn hals.

‘Nou-hou.’ Ik duw hem lachend van me af. ‘Dit parfum heb ik van Amber gekregen. Ze draagt geen geurtjes tijdens haar zwangerschap.’

‘Waarom niet?’ vraagt Mirthe.

‘Omdat ze bang is dat de baby’s het niet lekker vinden, of zo.’

‘Huh?’ reageert Danny. ‘Hoe ruiken ze dat dan?’

‘Ik weet het. Gestoord,’ zeg ik. ‘Ik bel je straks.’

‘Pas als de documentaire is afgelopen,’ beveelt hij. ‘Tot tien uur wordt de telefoon niet opgenomen.’

Ik rol gewillig met mijn ogen, want ik weet dat hij het bloedserieus meent.

Wanneer we door het winkelcentrum lopen, is Mirthe nog steeds een beetje stilletjes.

‘Praat Danny vaak met jou over de scheiding van zijn ouders?’ vraagt ze ineens.

Die zag ik niet aankomen.

‘Eh... niet echt,’ antwoord ik. ‘Ze zijn een paar jaar geleden gescheiden en volgens mij zit hij er niet meer zo mee.’

‘Was hij verdrietig?’

‘Eh... ja. Ik denk het wel. Dat zou jij ook zijn als je ouders zouden scheiden, toch? Maar het zal vast geholpen hebben dat zijn ouders nog altijd goed met elkaar omgaan, ook al is zijn moeder verhuisd. Ze maken in elk geval weinig heibel. Hoezo?’

‘O, zomaar,’ antwoordt Mirthe haastig. ‘Ik, eh, vroeg het me gewoon af. Oooo, moet je hém zien,’ zegt ze terwijl ze mijn arm beetpakt en opgewonden naar een onwijs lekker ding wijst dat even verderop staat te flyeren.

‘Wauw, die jukbeenderen,’ zegt Mirthe dromerig. ‘En die mond, hmmm... stel je eens voor dat je daar een zoen van kreeg.’

Ik schud lachend mijn hoofd. Mirthe is zo’n ondeugend ding. Ze is dol op flirten, maar ze houdt veel te veel van Jamie om verder te gaan dan dat. Ze vindt het gewoon leuk om te kijken. En Jamie kent haar door en door. Hij lijkt er niet moeilijk over te doen. Maar ik... ik laat mijn blik niet zo vaak meer afdwalen naar andere jongens. Dat komt door iets wat is gebeurd tussen mij en Jack, een jongen van school. Danny en ik waren kort uit elkaar en ik kreeg iets met Jack, maar dat bleek de grootste fout van mijn leven.

Er trekt een rilling over mijn rug. Ik was zo stom om te denken dat Jack beter was dan Danny. Ik vind het vreselijk om eraan herinnerd te worden hoe ik alles bijna had verpest.

‘Meekomen, jij,’ zeg ik, en ik dirigeer Mirthe in de richting van Pink Panda. De kleding die ze er verkopen is niet echt mijn stijl – ik zou me in de helft van hun collectie niet durven vertonen – maar Mirthe vindt het een te gekke winkel. Ze heeft een fantastisch gevoel voor mode en ze zoekt altijd de kleurigste, mafste outfits uit. De meeste mensen (inclusief ik) zouden erin voor paal lopen, maar ze staan haar geweldig. Volgens mij komt dat door de accessoires die ze erbij draagt. Ze combineert zo goed, dat het bijna kunst lijkt.

Ze laat mijn arm los en zoeft door de deuren naar binnen. Alsof ze een minuut gratis winkelen heeft gewonnen grist ze van alles uit de rekken, inclusief het shirt waar ze haar oog op had laten vallen. Ondertussen slaakt ze gilletjes van vreugde. Ik loop haar iets langzamer achterna. Ik heb nog minder dan een tientje in mijn portemonnee, en daar moet ik de hele week nog mee doen. Plus de bus naar huis mee betalen. Mocht ik hier iets leuks vinden, dan moet het in de uitverkoop zijn of gratis weggegeven worden.

Neuzend tussen de kleren in het uitverkooprek kom ik een paar mooie, en belangrijker nog, betaalbare shirtjes tegen. Hoewel, ik vermoed dat ze nog steeds buiten mijn budget zijn. Ik kies er een paar uit, en loop dan tegen de lelijkste jurk aller tijden aan. Het is een mini-jurk met Schotse ruiten in de kleuren van de regenboog, met franjes en ruches aan de mouwen en zoom.

Vrolijk neem ik hem mee om hem aan Mirthe te laten zien.

Ze staat inmiddels in de rij voor de pashokjes. ‘Moet je dit zien,’ zeg ik grinnikend terwijl ik de jurk omhooghoud.

Mirthes ogen worden groot. ‘O. Mijn. God. Niet normaal. Je móét hem passen.’

‘Ha. Dacht het niet,’ zeg ik.

‘Toe nou,’ antwoordt Mirthe.

‘Vergeet het maar, hij is oerlelijk! En ik doe niet aan jurken. Nadat ik dat afzichtelijke geval aan moest omdat ik Ambers bruidsmeisje was, heb ik gezworen zoiets nooit, maar dan ook nooit meer aan te trekken. Met een heilige eed en alles.’

‘Alsjeblieft,’ smeekt Mirthe en ze vouwt haar handen. ‘*Please-please-pleeeeeease?* Dat zou echt hilarisch zijn. Dan heb ik een week lang de slappe lach.’

‘Vooruit dan maar.’ Het zou inderdaad een giller zijn om mezelf in zoiets te zien. Ik kijk welke maat de jurk is, en hij blijkt te klein voor mij. Ach, dan krijg ik er waarschijnlijk toch niet meer dan een teen in gewurmd.

‘Hoeveel stuks?’ vraagt een verveelde winkelmedewerkster. Samen met twee andere meisjes die voor ons zijn, leidt ze ons door het gangetje naar de achterste paskamers. De twee meisjes zijn lang en slank, en ze dragen hakken onder hun hippe schoolkleren. Ik mag nog geen hakken, omdat

mam zegt dat mijn voeten nog niet zijn volgroeid en ik anders op mijn twintigste in een rolstoel zit, of zoiets. Ik zal haar ooit dankbaar zijn, schijnt.

Ik geloof er niks van.

‘Zij zijn net zo oud als wij, wist je dat?’ fluistert Mirthe, terwijl ze met haar hoofd in de richting van de meiden knikt. ‘Ik hoorde hen praten toen jij nog in de winkel was. Ze zien er veel ouder uit, hè?’

Hun volmaakte gezichten zijn perfect opgemaakt. Ze hebben precies dezelfde coupe: blonde lokken met toffee-keurige highlights die voortreffelijk in model zitten. En volgens mij dragen ze echte Chanel-tassen. Hallo, Chanel!

De enige reden dat ik weet hoe een Chanel-tas eruitziet, is omdat Amber werkelijk elke foto van zo’n ding onder mijn neus duwt. Ze wil dolgraag hetzelfde exemplaar als haar idool, Scarlett B. Maar zo’n tas kost een godsvermogen. Honderden euro’s. Of duizenden, soms.

Ik kan met enige zekerheid zeggen dat als ik een Chanel had, ik hem binnen de kortste keren zou ruïneren doordat mijn banaan erin geplet zou raken, of ik er cola overheen zou morsen. Maar dan nog. Moet je je eens voorstellen dat je zo’n meid bent, met zo’n tas. Mijn leven zou er heel anders uitzien als ik een rijk en elegant Chanel-meisje was.

Ik slaak een jaloerse zucht.

‘Wel laten zien hoe die jurk je staat, hoor,’ zegt Mirthe, waarna ze het gordijn ruisend dichttrekt. ‘Je komt er niet onderuit.’

Ik wurm me uit mijn kleren en prop mezelf in de jurk. Ik trek de rits zo hoog mogelijk op, maar hij blijft halverwege mijn zij steken. Ik ben echt niet dik, maar de jurk zit zo strak dat hij elk vetrolletje tevoorschijn tovert. En hij is zo kort dat je praktisch mijn onderbroek kunt zien. Al met al kan ik er alleen in voortbewegen met mini-geisha-stapjes.

Mijn spierwitte, rood gevlekte sinaasappelhuid in combinatie met mijn ongeschoren oksels maken deze look niet bepaald af.

‘Ik ga dit hokje niet uit. Kom jij maar hierheen,’ roep ik naar Mirthe. Ik wil absoluut niet riskeren dat iemand me in dit ding ziet.

Mirthe steekt haar hoofd langs het gordijn naar binnen en giert het uit. ‘Wat afgrijselijk!’ Ze graait naar haar telefoon. ‘Ik neem een foto voor de jongens...’

‘Hé, als je het maar laat,’ zeg ik, en met één hand druk ik mijn spijkerbroek tegen me aan om mijn lijf zo veel mogelijk te bedekken. Met mijn andere hand wapper ik Mirthe mijn hokje uit.

‘Poppetje gezien, kastje dicht.’ Maar als ik aan de rits trek, komt er geen beweging in.

Ik trek nog eens.

En nog eens.

Trek. Trek. Trek.

Niets.

Help. Ik zit muurvast in die jurk!

Mirthe lacht zo hard dat de tranen over haar wangen biggelen.

‘Dit is niet grappig,’ zeg ik, hoewel ik nu ook moet giechelen.

Ze probeert nog steeds stiekem een foto te maken, maar dan gaat haar telefoon. ‘Hoi, Soof,’ zegt ze aarzelend tegen haar oudere zus. ‘Hm-mm, hm-mm, o nee, echt?’ Ze klinkt serieus. Ik hoor Sophie aan de andere kant van de lijn hoog en gestrest praten, hoewel ik niet kan verstaan wat ze zegt. ‘Ik kom zo snel mogelijk naar huis,’ zegt Mirthe na een paar minuten en ze hangt op.

‘Is alles goed?’ vraag ik.

‘Eh, ja, prima. Ik moet gaan. Sorry.’

‘Nee, dat kan niet, je moet me helpen die jurk uit te trekken,’ roep ik, maar Mirthe gaat er gehaast vandoor. Ze stopt niet eens bij de kassa om het shirtje te kopen dat ze zo leuk vond.

‘Miiiiiiiiir!’ jammer ik wanhopig. ‘Je kunt me hier niet zomaar achterlaten.’ ‘Sorry,’ roept ze over haar schouder.

‘Dames en heren, de winkel gaat over vijf minuten slui-

ten. We verzoeken u uw artikelen af te rekenen bij de kas-
sa,' wordt er omgeroepen via de intercom.

Dit is een nachtmerrie.

Wat moet ik nu?

Lees verder in *Suzy D. baalt voor twee*.

Derde druk, 2017

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Suzy P. and the Trouble with Three*

Verschenen bij Templar Publishing, een imprint van The Templar Company Limited

© 2014 Karen Saunders

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding: AT Rock

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4385 4 (e-book 978 90 261 3898 0)

NUR 283, 284